

'Fijne verjaardag, Haymitch!'

Het voordeel van geboren worden op de dag van de boete is dat je op je verjaardag kunt uitslapen. Maar daar houdt het dan ook wel zo'n beetje op. Een dag vrij van school weegt nauwelijks op tegen de doodsangst van de loting. En zelfs als je die overleeft, heb je geen zin in taart nadat je hebt gezien hoe twee kinderen naar de slachtbank van het Capitool worden afgevoerd. Ik draai me om en trek de deken over mijn hoofd.

'Gefeliciteerd!' Sid, mijn broertje van tien, schudt aan mijn schouder. 'Je zei dat ik je haan moest zijn. Je zei dat je bij het eerste ochtendlicht in het bos wilde zijn.'

Dat is waar. Ik wil al mijn werk vóór de ceremonie af hebben, zodat ik de middag kan besteden aan mijn twee lievelingsdingen: niks doen en bij mijn meisje Lenore Dove zijn. Mijn moeder maakt me dat altijd lastig, want ze bazuïnt overal rond dat geen klus te zwaar, smerig of lastig voor me is, en zelfs de armste mensen kunnen nog wel een paar centen bij elkaar schrapen om hun ellende bij een ander te dumpen. Maar aangezien vandaag om twee redenen een speciale dag is, denk ik dat ze me wel wat vrijheid zal gunnen, als mijn werk maar af is. Het zijn vooral de Spelmakers die mijn plannen kunnen verpesten.

'Haymitch!' jammert Sid. 'De zon komt al op!'

'Oké, oké. Ik ben ook op.' Ik rol zo van de matras op de grond en trek een korte broek aan die gemaakt is van een door de regering uitgedeelde meelzak. AANGEBODEN DOOR HET CAPITOOL staat er nu op mijn kont. Mijn moeder verspilt niks. Ze is al jong weduwe geworden toen mijn pa omkwam bij een brand in de kolenmijn, en heeft Sid en mij grootgebracht door wasgoed aan te nemen en alles tot de laatste kruimel te gebruiken. De as van het hardhout in de haard wordt bewaard voor loogzeep. Eierschalen worden vermalen om de tuin mee te bemesten. Op een dag zal mijn korte broek aan flarden gescheurd worden om er een kleedje van te weven.

Ik kleed me verder aan en gooi Sid weer in bed, waar hij zich meteen onder de quilt nestelt. In de keuken pak ik een stuk maisbrood, een luxe voor mijn verjaardag in plaats van het korrelige, donkere spul dat van het Capitoolmeel wordt gebakken. Ma staat achter het huis al met een stok in een dampende tobbe kleren te roeren en keert ingespannen een mijnwerkersoveral om. Ze is pas vijfendertig, maar het zware leven heeft al groeven in haar gezicht getrokken, zoals dat gaat.

Ze ziet me in de deuropening en veegt haar voorhoofd af. 'Gefeliciteerd met je zestiende verjaardag. Saus staat op het fornuis.'

‘Bedankt, ma.’ Ik ontdek een steelpannetje met gestoofde pruimen en schep er wat van op mijn brood voordat ik naar buiten ga. Ik heb deze laatst in het bos gevonden, maar het is een aangename verrassing dat ze nu lekker warm en gezoet zijn.

‘Je moet vandaag het waterreservoir bijvullen,’ zegt ze als ik langsloop.

We hebben koud stromend water, maar dat is zo’n dun straaltje dat het eindeloos duurt voor je een emmer vol hebt. Er is een speciale ton met regenwater waar ze extra DAGERAAD BOVEN DE BOETE 10 geld voor vraagt omdat de kleren daar zachter uit komen, maar voor de meeste was gebruikt ze water uit onze put. Inclusief pompen en sjouwen kost het zelfs als Sid helpt twee uur om het reservoir te vullen.

‘Kan dat morgen niet?’ vraag ik.

‘Hij is bijna leeg en ik heb nog een hele berg wasgoed,’ antwoordt ze.

‘Vanmiddag dan,’ zeg ik, en ik probeer mijn frustratie te verbergen. Als de boete om één uur afgelopen is, en ik er even van uitga dat we niet bij de geofferde jongeren zitten, kan ik om drie uur klaar zijn met het water en nog steeds met Lenore Dove afspreken.

Een deken van mist wikkelt zich beschermend om de vervallen grijze huizen van de Laag. Het zou troostrijk zijn als hij niet doorbroken werd door het geschreeuw van kinderen die in hun slaap achternagezeten worden. Met de vijftigste Hongerspelen in het vooruitzicht zijn die kreten de afgelopen weken steeds hardnekkiger geworden, net als de angsten die ik uit alle macht probeer te onderdrukken. *De tweede Kwartskwelling. Twee keer zo veel kinderen.* Het heeft geen zin om te piekeren, zeg ik tegen mezelf, want je kunt er toch niks aan doen. *Dus eigenlijk twee Hongerspelen in één.* We hebben geen enkele invloed op de boete of wat daarna komt. Dus stook de nachtmerries niet op. Geef de paniek geen ruimte. Dat gun ik het Capitool niet. Ze hebben ons al genoeg afgenomen.